

— Магия, . . . магия е това! . . . Черна магия! . . . Най-страшната! — ревѣше баба Журка и скубѣше коситѣ си.

Никой не смѣеше да доближи до кжщата ѝ. Всички се страхуваха отъ тая страшна магия.

Дѣлчо се досѣти, че това сж направили тѣхнитѣ слуги, за да сплашатъ баба Журка и коткитѣ ѝ. Той грабна едно дърво и задърпа коткитѣ . . . Захвърли ги на сметѣта задъ кжщи и тръгна за училище.

Всички, които видѣха това, се смаяха. Зяпна отъ очудване и баба Журка. Тя престана да плаче, да кълне и да вика . . . Засрами се, види се . . . Или я победи доброто сърдце на момчето . . .

Цѣлиятъ градъ се смѣ нѣколко дни наредъ на магесницата баба Журка, която се уплаши отъ магия . . .

Въ училището другаритѣ на Дѣлчо го поздравиха за неговата смѣлостъ, че не се уплаши отъ магия . . .

(Продължава и въ шеста книга)

« Александъръ Спасовъ

МАЛЪКЪ СЪЧКО

Яхналъ вѣтъра, лети,
никне гдето го не сѣешъ:
ту въ полето се вести,
ту въ комина се изсмѣе.

Трупа, трупа снѣгове,
сякашъ ще вѣкува тука,
праща мразъ и студове
чакъ и камъкъ да се пука.

Брей, че глупавъ Сѣчко, брей!
Зима ли ще ни е драга,
щомъ задъ ширното море
пролѣтъта за пжтъ се стѣга!

Не разбра ли, че летишъ
яхналъ върху юженъ вѣтъръ,
който пакъ ще разледи
и рѣкитѣ, и земята!

Сѣчко-Дечко, престани!

Ей кокичето-предвестникъ —
идатъ пролѣтнитѣ дни,
носятъ ни цвѣтя и пѣсни!

Христо Огняновъ

